

Ondergaan of ondernemen

Ontwikkelingen in de aard en aanpak van afpersing
van het bedrijfsleven

Samenvatting

Ilse van Leiden
Tjaza Appelman
Tom van Ham
Henk Ferwerda

Beke *reeks*

In opdracht van

Ministerie van Veiligheid en Justitie, Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum (WODC)

Samenvatting

Ilse van Leiden, Tjaza Appelman, Tom van Ham en Henk Ferwerda

Ondergaan of ondernemen

Ontwikkelingen in de aard en aanpak van afpersing van het bedrijfsleven

ISBN/EAN

978-90-75116-92-2

© 2014 WODC, Ministerie van Veiligheid en Justitie. Auteursrecht voorbehouden.
Voor deze publicatie is licentie verleend aan Bureau Beke.

Samenvatting

Afpersing van het bedrijfsleven kent vele gezichten. De impact en gevolgen van afpersing op persoonlijk, maatschappelijk en economisch vlak bleken al uit eerder onderzoek. Op basis hiervan is het Ministerie van Veiligheid en Justitie een aantal jaren geleden gestart met een programmatische aanpak van afpersing van het bedrijfsleven. In opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek en Documentatiecentrum (WODC) van het Ministerie van Veiligheid en Justitie heeft Bureau Beke deze aanpak geëvalueerd en is de actuele stand van zaken met betrekking tot afpersing van het bedrijfsleven in kaart gebracht.

Onderzoeksvragen en methoden

Het doel van het onderzoek is evalueren of de ingezette aanpak volgens plan verloopt en of de maatregelen nog effectief zijn om de actuele afpersingsproblematiek te kunnen bestrijden. Om dit in kaart te brengen, zijn diverse onderzoeksactiviteiten uitgevoerd. Dat betreft een internationale deskresearch bestaande uit een mediascan, een internetscan, een literatuurstudie en documentstudie. Daarnaast is een analyse gemaakt van geregistreerde gegevens bij de politie, de rechtspraak, de Vertrouwenslijn Afpersing en Meld Misdaad Anoniem (M.). Onder bijna 400 personen uit het bedrijfsleven is een online survey gehouden over hun kennis van en ervaringen met afpersing en er zijn acht casestudies verricht naar opsporingsonderzoeken inzake afpersing. Daarnaast is met 55 sleutelfiguren van diverse partijen waaronder politie, Openbaar Ministerie (OM), belangenorganisaties en particuliere recherchebureaus en met dertien slachtoffers een interview gehouden. Voor een internationaal perspectief zijn deskundigen uit acht Europese landen over het fenomeen bevroegd. Tot slot zijn de onderzoeksbevindingen ter reflectie in een interviewsbijeenkomst aan betrokken partijen voorgelegd.

Het fenomeen

Afpersing wordt in dit onderzoek gedefinieerd als ‘Het met (dreiging met) geweld, sabotage, smaad of openbaarmaking van gegevens direct of indirect dwingen van een (vertegenwoordiger van een) bedrijf tot afgifte van geld, goederen of gegevens dan wel tot het aangaan of kwijtschelden van een schuld of het (niet) verrichten van bepaalde diensten of handelingen om zichzelf of een ander wederrechtelijk te bevoordelen’.

Afpersing van ondernemers vormt zowel in Nederland als in het buitenland nog steeds een probleem. En deze problematiek is naar ervaring van verschillende Europese landen in de laatste jaren gegroeid. Moderne communicatiemiddelen worden door de daders steeds meer gebruikt om bedreigingen te uiten en eisen te stellen. Afpersingen zijn meestal gericht op financieel gewin. Een deel van de slachtoffers gaat daadwerkelijk op de eis in.

De impact en gevolgen van afpersing zijn groot. Slachtoffers zijn angstig door de bedreigingen en bedrijven lopen schade op. Protectieafpersing en cyberafpersing zijn actuele vormen van afpersing die internationaal gezien in opkomst zijn. Bij de ontwikkeling van protectieafpersing gaat het met name om afpersing van horecaondernemers door *Outlaw Motorcycle Gangs* (OMG's). Door intimidatie en bedreiging proberen zij een voet tussen de deur te krijgen om zichzelf te profileren, een clubhuis te bemachtigen of een afzetmarkt te creëren voor hun illegale praktijken. Protectieafpersing vindt ook plaats onder etnische ondernemers. Hierop is echter lastig zicht te krijgen vanwege de geslotenheid van de Chinese en Turkse gemeenschap. Dit type afpersingen lijkt op minder grote schaal en subtieler plaats te vinden dan een aantal jaar geleden. Een deel van de voormalige culturele afpersers verkrijgt hun geld tegenwoordig vermoedelijk via andere criminele activiteiten dan afpersing.

Een andere internationale ontwikkeling is dat de wereld waarin afpersing plaatsvindt zich deels naar de online wereld verplaatst. Cyberafpersing door middel van hacken, *cryptoware*, *ransomware* of (D)Dos-aanvallen neemt toe. De toename van cyberafpersing is verklaarbaar door de grotere beschikbaarheid van dergelijke digitale afpersingsmiddelen en de digitalisering van het bedrijfsleven. In het geval van cyberafpersing zijn vaak meerdere bedrijven gelijktijdig slachtoffer en is het moeilijk de daders op te sporen door de grote afstand tot en anonimiteit van de daders.

Afpersing in beeld

Afpersing is een verborgen delict. Dat wil zeggen dat niet alle afpersingen aan het licht komen. Het werkelijke aantal afpersingen waarmee het bedrijfsleven wordt geconfronteerd is niet vast te stellen. Politieregistraties, rechterlijke uitspraken en

zelfrapportage door ondernemers geven enkel een indicatie van de omvang van afpersing. Jaarlijks komen er gemiddeld 55 afpersingszaken ter kennis van de politie en komen gemiddeld elf afpersingszaken voor de rechter. Voor zowel de politie- als justitiegegevens is sprake van een ondergrens omdat er niet op alle geregistreerde zaken zicht is gekregen. Het bedrijfsleven zelf rapporteert in de survey een grotere omvang van de problematiek. Daarin geeft een op de tien ondernemers aan in de afgelopen vijf jaar een of meerdere malen slachtoffer te zijn geworden van afpersing. Omdat de drie bronnen verschillen in inhoud, kwaliteit, representativiteit en analyseperiode is een vergelijking tussen de cijfers niet mogelijk. De cijfers kunnen enkel als indicatie voor de omvang van het probleem worden beschouwd. Indicaties voor de prevalentie van afpersing in andere Europese landen lopen uiteen. Zelfrapportage door ondernemers in Finland wijst op een slachtofferpercentage van twee tot drie procent en in Zweden tussen de zes en acht procent. Vanwege verschillende doelgroepen en methodieken kunnen deze cijfers niet met Nederland worden vergeleken. In elk geval impliceren de bevindingen dat afpersing voor het bedrijfsleven een redelijk substantieel probleem vormt waarop door de politie beperkt zicht bestaat.

De detailhandel, de dienstverlening en de horeca lijken de meest kwetsbare branches als het gaat om afpersing. Dit zijn echter ook de grootste branches in Nederland, dus dit kan een verklaring vormen voor het relatief grote aantal slachtofferbedrijven in deze branches. De detailhandel en horeca worden ook in het buitenland als kwetsbare branches benoemd. Daarnaast benoemen enkele Europese landen de bouwbranche als een actueel doelwit van afpersing. Het innen van schulden door middel van afpersing wordt door het buitenland meermaals als drijfveer voor afpersing genoemd.

Een vijfde van de respondenten in de survey ziet zichzelf als potentieel slachtoffer. Eveneens een vijfde van de respondenten geeft aan preventieve maatregelen te nemen tegen afpersing, zoals cameratoezicht of softwarebeveiliging. Driekwart van de slachtofferbedrijven die melding of aangifte doen bij de politie betreft Nederlandse bedrijven. De verdachten van afpersingen waarvan melding of aangifte wordt gedaan, zijn relatief vaak oude zakenrelaties, ex-klanten en ex-werknemers. Door het bedrijfsleven zelf worden vooral criminele groeperingen aangewezen als verdachten. In de politieregistraties komt deze dadergroep echter nauwelijks naar voren. In andere Europese landen worden criminele dadergroepen eveneens gezien als belangrijke dadergroep op het gebied van afpersing. Deze bevindingen impliceren dat criminele groeperingen een groter probleem voor het bedrijfsleven vormen dan dat er bij de politie in beeld is.

De meest gebruikte contactwijze om bedreigingen te uiten, is *face-to-face* contact of een combinatie van contactwijzen. Vaak worden ondernemers meermaals benaderd door de afpersers. Dreigen met geweld, smaad of openbaarmaking van

informatie en vernieling worden hierbij het meest gebruikt om de bedreigingen kracht bij te zetten. In de meerderheid van de gevallen maakt een afperser zich tijdens het uiten van deze bedreigingen bekend aan het slachtofferbedrijf. Geld wordt veruit het meest geëist door afpersers. Zij eisen geld voor hun eigen financieel gewin, maar ook bijvoorbeeld voor het 'oplossen' van een (lopend) zakelijk conflict. Ten gevolge van de afpersing lijden ondernemers vooral schade op het financiële en psychische vlak.

Signalering, melding en aangifte

Tijdige signalering van afpersing is van belang, omdat een afpersingsproces langere tijd kan voortduren. Afpersing is echter een feit waar ondernemers niet altijd voor uit durven te komen. Daarom is het van belang dat publieke en private partijen weten hoe zij afpersing kunnen signaleren. Daarvoor is een goede kennispositie over het onderwerp en een vertrouwensrelatie met ondernemers belangrijk. Bij de private partijen kan gedacht worden aan de Kamer van Koophandel en de branche-, koepel- en ondernemersorganisaties. Bij deze organisaties is afpersing doorgaans geen onderwerp van aandacht, waardoor binnen de organisaties geen expertise en *awareness* bestaat op het gebied van afpersing. Deze partijen zouden echter wel een rol kunnen spelen vanwege de natuurlijke band die zij hebben met ondernemers. Voor publieke partijen waaronder gemeenten, de politie en het Nationaal Cyber Security Centrum (NCSC) geldt eveneens dat zij een signalerende functie kunnen vervullen. Indicaties voor afpersing kunnen door deze partijen worden gesignaleerd in het veld of in de digitale wereld. Hierbij zijn kennis en *awareness* eveneens essentieel, zodat medewerkers van deze organisaties weten hoe zij signalen kunnen herkennen en welke vervolgstappen zij kunnen nemen. Tot slot kunnen ook zakelijk dienstverleners (o.a. advocaten, accountants en notarissen) een belangrijke rol spelen op het gebied van signalering. Ruim een derde van de ondernemers in de survey geeft aan hen in te schakelen in het geval van afpersing. Zakelijk dienstverleners hebben zicht op ongebruikelijke transacties of overnames van bedrijven. Voor een betere signaleringsfunctie door genoemde partijen is het daarbij belangrijk dat ze het gesprek met ondernemers over onderwerpen als afpersing aangaan en een vertrouwensrelatie met ondernemers onderhouden.

Signalering door anderen is belangrijk omdat de meldings- en aangiftbereidheid inzake afpersing laag is. Diverse factoren zijn van invloed op het meldings- en aangifteproces en het verloop hiervan bij de politie. Ondernemers zien allereerst niet altijd het nut in van het betrekken van de politie bij een afpersingszaak, omdat zij het strafrechtelijke traject niet willen doorlopen. Bedrijven vinden het soms genoeg dat de afpersing stopt, of kunnen via een civielrechtelijk proces de schade verhalen en vinden dat voldoende. In plaats van de politie te betrekken, kunnen ondernemers

er ook voor kiezen om een particulier recherchebureau in te schakelen. Dit is echter vaak geen optie voor kleine ondernemers, omdat zij niet over de financiële middelen daarvoor beschikken.

Andere factoren die een rol spelen bij de meldings- en aangiftebereidheid van ondernemers zijn vertrouwen in de politie en emoties als schaamte en angst. Terwijl de meerderheid van de ondernemers aangeeft naar de politie te stappen in het geval van een afpersing, doet een kleiner deel dit als zij daadwerkelijk in een afpersingssituatie zitten. Met name met betrekking tot cyberafpersing bestaat het idee bij ondernemers dat de politie er niets mee kan of te weinig expertise heeft op dit gebied. Onder Turkse en Chinese ondernemers is het vertrouwen in de politie/overheid vooral laag vanuit hun culturele achtergrond en het feit dat zij liever zelf hun problemen binnen de gemeenschap oplossen. Angst en schaamtegevoelens komen voort uit angst voor represailles en voor imagoschade. Naast de factoren die aan de kant van het slachtoffer de meldings- en aangiftebereidheid beïnvloeden, zijn er factoren aan de kant van de politie die dit beïnvloeden. Deze factoren hangen samen met een gebrek aan kwaliteit en kennis ten aanzien van afpersing en de wijze van bejegening van slachtoffers. Zo wordt het feit waarvan een slachtoffer melding maakt soms onjuist gekwalificeerd en wordt de urgentie niet altijd onderkend. Een te kritische houding van de politie ten aanzien van het verhaal van het slachtoffer en het ontbreken van 'zakelijk denken' zijn andere factoren die remmend kunnen werken in het meldings- en aangifteproces. Het beschikken over contactpersonen op het juiste niveau binnen de politieorganisatie kan juist bevorderlijk werken om een goede aangifte op papier te krijgen. Voor de meeste ondernemers geldt echter dat zij de gebruikelijke weg langs de algemene balie moeten bewandelen. Over het algemeen lijkt de politie een passieve of reactieve houding te hebben ten opzichte van afpersing van bedrijven. Er zijn echter ook voorbeelden waarin zij proactief optreedt door een bezoek aan het slachtoffer te brengen om hem te overreden tot het doen van aangifte. De politie lijkt vooral proactief op te treden wanneer er sprake is van afpersing door criminele groeperingen.

Opsporing en vervolging

Wanneer een melding of aangifte van afpersing bij de politie binnenkomt, wordt besloten de zaak wel of niet op te pakken. Verschillende factoren zijn op deze keuze van invloed. Tussen de melding en opsporing van afpersingszaken zit een fase waarin de situatie goed ingeschat moet worden om adequate vervolgstappen te kunnen nemen. Diverse deskundigen benoemen dat het bijstaan van de ondernemer en het geven van advies na een melding of aangifte belangrijk is. Belangrijke adviezen zijn om nooit op de eis van de afpersers in te gaan en aangifte te doen. Ook krijgen

slachtoffers soms het directe telefoonnummer van een wijkagent of politiefunctio-
naris die zij kunnen inschakelen indien nodig.

Naar aanleiding van ten minste vier op de tien aangiften in de politieregistra-
ties worden opsporingshandelingen verricht. De houding van de politie met betrek-
king tot het oppakken van een zaak varieert van afwachtend tot proactief. In veel
gevallen bloedt een afpersingssituatie dood en onderneemt de politie in die gevallen
verder geen actie om de dader in beeld te krijgen. Er wordt meestal eveneens niet
in de opsporing van de dader geïnvesteerd als ondernemers zich terugtrekken of er
geen opsporingsindicaties zijn. Dat betekent dat pogingen tot afpersing, die even-
eens strafbaar zijn, vaak geen vervolg krijgen. Zaken kunnen ook blijven liggen
door een gebrek aan capaciteit, een lage prioriteit of een gebrek aan competenties
binnen de organisatie. Hoewel ambtshalve opsporing mogelijk is in het geval van
afpersing, wordt dit niet vaak gedaan.

Een zaak kan op verschillende niveaus binnen de politieorganisatie worden
opgepakt, variërend van wijkteams, individuele rechercheurs tot grootschalige
opsporingsteams. De inschatting van de ernst en risico's van de zaak is leidend voor
of een zaak wordt opgeschaald binnen de politieorganisatie. De politie heeft ver-
schillende handelingsmogelijkheden bij een afpersingszaak. Kennis en expertise
lijken hierbij van belang voor de juiste manier van ingrijpen. Ondernemers heb-
ben met name positieve ervaringen met de politie wanneer de zaak door de rechte
wordt opgepakt. Zij besteedt aandacht aan het slachtoffer en kan een goede
inschatting maken van de risico's. De kans van slagen van de opsporing is groter als
het slachtoffer volledige medewerking en openheid van zaken geeft. De politie kan
in de opsporing besluiten tot een passieve strategie, waarin een meer afwachtende
houding wordt aangenomen, of voor een offensieve strategie waarbij op verschil-
lende niveaus actie wordt ondernomen. Het toewerken naar een fysieke afdracht
van hetgeen wordt geëist, vormt de meest uitgebreide strategie waarbij de pakkans
hoog ligt. De opsporingshandelingen die het meest worden ingezet, zijn het natrek-
ken van een mogelijke verdachte, sporenonderzoek, observatieonderzoek, analyse
van telefoongegevens, tappen, uitlezen van camerabeelden en het verhoren van het
slachtoffer, getuigen en/of de verdachte. Social media en digitaal rechercheren vor-
men hierbij een steeds belangrijker onderdeel. De inzet van digitaal rechercheurs
en digitale expertise is hierbij essentieel. Bij alle zaken dient de veiligheid van het
slachtoffer te prevaleren boven de opsporing van de daders. Daarbij is de behoefte
van slachtoffers vanwege hun vaak benarde situatie gericht op directe en eerlijke
communicatie over het verloop en de afloop van de zaak. Ook nazorg wordt door
slachtoffers belangrijk gevonden. Het is echter sterk wisselend in hoeverre de politie
aandacht besteedt aan terugkoppeling en nazorg.

Binnen de politieorganisatie zijn diverse diensten beschikbaar om expertise
in het geval van afpersingszaken in te winnen. Dit zijn onder andere het centrale

expertisepunt ontvoering, gijzeling en afpersing van de Landelijke Eenheid, het team politieonderhandelaars en specifiek ten aanzien van cyberafpersing de digitaal rechercheurs en het *Team High Tech Crime* (THTC) van de Landelijke Eenheid. De gemiddelde politiefunctaris krijgt weinig te maken met afpersingszaken, dus het is belangrijk dat zij snel een beroep weten te doen op de juiste expertise. Over het algemeen zijn deze mogelijkheden nog niet voldoende bekend binnen de politieorganisatie, waardoor er niet altijd gebruik van wordt gemaakt.

Opsporing leidt in een aanzienlijk deel van de zaken tot het in beeld brengen van de verdachten, maar dit mondt slechts in een beperkt aantal gevallen uit in een aanhouding. Slachtoffers worden naar aanleiding van de politie-interventie vaak niet meer afgeperst, maar bij gebrek aan bewijs kan er geen verdachte worden aangehouden. De lastigste zaken om tot een goed einde te brengen, lijken die waarin een dadergroep actief is en er sprake is van het uiten van dreigingen in *face-to-face* contact. Gemiddeld vinden er jaarlijks minstens elf rechtszaken plaats inzake afpersingen van het bedrijfsleven. In het merendeel van deze zaken volgt een veroordeling van de verdachten variërend van taakstraffen tot jarenlange gevangenisstraffen. Een factor die bijdraagt aan een succesvol vervolgingsproces is dat de politie zo snel mogelijk wordt ingeschakeld. Op die manier heeft de politie de mogelijkheid om in het proces in te grijpen en bewijslast te vergaren tijdens het afpersingsproces.

De aanpak

Voor de aanpak en preventie van afpersing zijn de afgelopen jaren in Nederland verschillende projecten geïnitieerd. Een deel van deze projecten is opgestart door de overheid en een deel door private partijen. Het Nationaal Platform Criminaliteitsbeheersing heeft de Stuurgroep Afpersing opdracht gegeven aan een programmatische aanpak van afpersing vorm, inhoud en uitvoering te geven. Een deel van de projecten uit deze aanpak is niet of nauwelijks van de grond gekomen, maar er zijn ook een aantal meetbare resultaten bereikt. Het eerste project is gericht op het communiceren over afpersing richting de doelgroep. De informatievoorziening aan potentiële slachtoffers in het bedrijfsleven is ad hoc verlopen en kent geen structureel karakter. Ruim tweederde van de ondernemers geeft aan niet geïnformeerd te zijn over afpersing. Partijen missen de middelen om structureel te communiceren over afpersing. Positief zijn de ontwikkeling van de Veilig Horeca *app* en de Veilig Ondernemen Scan waarin afpersing wordt benoemd als apart thema.

Het tweede project is het instellen van de Vertrouwenslijn Afpersing. In het kader van het verbeteren van de vertrouwensrelatie met slachtoffers is de Vertrouwenslijn Afpersing in 2011 gestart. Deze anonieme meld- en advieslijn blijkt in een behoefte te (kunnen) voorzien. De vertrouwenslijn kan als potentieel succes in de aanpak worden beschouwd. Potentieel, omdat het project nog meer

navolging en naamsbekendheid nodig heeft. Bij het in gebreke blijven van goede en structurele communicatie over de vertrouwenslijn wordt momenteel nog geen grote en juiste doelgroep bereikt. De vertrouwenslijn is slechts bij een klein deel van de doelgroep bekend terwijl de behoefte bij het bedrijfsleven aan een dergelijke lijn wel bestaat. Een belangrijk aspect van de lijn is dat de vertrouwenspersonen slachtoffers fysiek ontmoeten en vervolgens naar de politie of andere instanties begeleiden. Hierbij missen de vertrouwenspersonen een goed netwerk om slachtoffers snel richting de juiste personen in de politieorganisatie te kunnen leiden.

Naast de Vertrouwenslijn Afpersing bestaat de anonieme tiplijn Meld Misdad Anoniem (M.). Ten aanzien van het stimuleren van de meldingsbereidheid binnen etnische gemeenschappen heeft NL Confidential in het derde project op lokaal niveau verbinding gezocht met deze doelgroep. De pilot leert dat *face-to-face* contact effectief is om met potentiële slachtoffers in contact te treden en de meldingsbereidheid kan verhogen, maar dat vertrouwen alleen kan ontstaan als er sprake is van een duurzame band.

Het vierde project binnen de aanpak is het professionaliseren van de aanpak van afpersing door de politie. Een meetbaar resultaat binnen dit project is de formalisering van het landelijke expertisepunt binnen het beleidsplan van de Nationale Politie. Bij het expertisepunt kan advies worden gevraagd inzake afpersing. De zwakte van het expertisecentrum is dat het niet meer dan een politiefunctionaris betreft waardoor de borging van kennis een aandachtspunt vormt. Daarnaast is het expertisepunt nog niet voldoende bekend binnen de politieorganisatie, waardoor er niet altijd een beroep op wordt gedaan. De overige projecten in relatie tot de professionalisering van de politie, zoals de inzet van een Accountmanager *Intelligence*, het verbeteren van het aangifteproces of inzet van brede expertise zijn (landelijk) niet van de grond gekomen. Het gebrek aan draagvlak voor bepaalde actiepunten is hier debet aan.

Wel is in het kader van het vijfde project, de proeftuin, op lokaal niveau een aantal initiatieven ten aanzien van het verbeteren van het aangifteproces ontwikkeld. Dit betreft de opname van afpersing als gevoelige aangifte in het Handboek Aangifte van een district en het voorlichten van baliepersoneel over het fenomeen in datzelfde district. In de proeftuin is een doelgroep- en gebiedsgerichte aanpak nuttig gebleken om criminaliteitspatronen in een gebied in kaart te brengen en de meldingsbereidheid te vergroten. Om zicht te blijven houden op de problematiek is een structurele monitoring nodig.

Buiten de programmatische aanpak om zijn ook enkele initiatieven geïnitieerd door met name private partijen. Dit toont dat er aandacht voor het fenomeen bestaat. Diverse particuliere recherchebureaus en verzekeringsmaatschappijen hebben een meldpunt opgezet en verstrekken informatie over verschijningsvormen en preventie van afpersing. Daarnaast bestaan er diverse verzekeringen voor het bedrijfsleven

om zich te verzekeren tegen de risico's en schade van afpersing. Op internationaal niveau bestaat eveneens aandacht voor afpersing. Het Europese samenwerkingsverband tussen politiekorpsen (EuNAT) richt zich de komende twee jaar specifiek op de ontwikkeling van expertise op het gebied van afpersing.

Op basis van het onderzoek zijn vier thema's benoemd die als kansen voor de aanpak van afpersing van het bedrijfsleven kunnen worden gezien. Dit zijn het vergroten van de kennis en *awareness*, het verbeteren van signalering en de vertrouwensrelatie, professionalisering van de politie en een proactieve aanpak. Bij het bedrijfsleven en belangenorganisaties bestaat een grote behoefte aan kennis over afpersing. Door meer te communiceren over afpersing ontstaat meer *awareness* voor het fenomeen, herkennen en erkennen ondernemers het sneller en weten zij zich beter te wapenen. Deze informatie zou kunnen worden samengebracht op een centraal online portal. Wanneer ondernemers of professionals worden geconfronteerd met afpersing, kunnen zij hier alle informatie vinden die zij nodig hebben, zoals wat afpersing precies inhoudt, welke handelingsmogelijkheden zij hebben en bij wie ze terecht kunnen. Daarbij moet de routing duidelijk zijn en moet er voldoende kwaliteit binnen de politieorganisatie zijn om kwalitatief goede meldingen en aangiften aan te nemen. Dit laatste vraagt om een kwaliteitsontwikkeling bij de medewerkers Service en Intake van de politie. Een kennisverhoging is ook nodig bij andere onderdelen van de politieorganisatie. Vooral de mogelijkheden van inzet van het expertisepunt en politieonderhandelaars bij afpersingszaken kan beter bekend worden gemaakt. Zo zijn politiefunctionarissen sneller in staat de juiste expertise bij een zaak te betrekken. Een onderwerp waar eveneens een belangrijke kwaliteit- en kwantiteitsslag op gemaakt dient te worden is cyberafpersing. De digitale expertise is qua kwaliteit en kwantiteit op dit moment nog niet optimaal, evenals de samenwerking tussen de regionale politie-eenheden en met de Landelijke Eenheid. Landelijk is er geen zicht op zaken. Daarnaast vormt interne terugkoppeling over zaken binnen politie en het OM alsook extern naar slachtoffers een belangrijk aandachtspunt.

Voor sommige vormen van afpersing is het nodig om meer integraal en proactief op te treden omdat de meldingsbereidheid daarbij laag is, maar deze wel een substantieel probleem vormen. Dit geldt bijvoorbeeld voor afpersing door OMG's of culturele afpersing, maar ook voor nieuwe landelijke fenomenen als cyberafpersing kan dit een optie zijn. Door de inzet van een gebiedsgerichte of landelijke aanpak kan inzicht worden verkregen in specifieke vormen van afpersing. Daarnaast kan monitoring van de ontwikkeling van afpersing ervoor zorgen dat sneller kan worden ingegrepen op bepaalde ontwikkelingen.

